KANCELARIA SENATU

BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ

BKS/DPK-134/30090/14 MK

Warszawa, dnia 4 listopada 2014 r.

P8-21/14

Nr: 30090	Data wpływu 2 września 2014 r.
	Data sporządzenia informacji o petycji 28 października 2014 r.

FINANSE

TEMAT

ZNIESIENIE ZOBOWIĄZANIA PODATKOWEGO GMINY JAKO PŁATNIKA PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI

WNOSZĄCY PETYCJĘ: petycja zbiorowa.

Wójt gminy Ostrów Mazowiecka Waldemar Brzostek.

PRZEDMIOT PETYCJI:

Podjąć inicjatywę ustawodawczą w celu zniesienia dla gmin obowiązku podlegania podatkowi od nieruchomości wynikającego z ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

UZASADNIENIE WNOSZĄCEGO PETYCJĘ:

Autor petycji uważa, że obecna konstrukcja przepisów podatkowych prowadzi do paradoksalnej sytuacji, gdy zobowiązanie podatkowe gminy wyraża się w zobowiązaniu do zapłacenia na swoją rzecz podatku z mienia stanowiącego własność gminy. Zdaniem wnoszącego petycję podleganie przez gminę obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku od nieruchomości i jednoczesne pozostawanie beneficjentem tego podatku, nie jest ani uzasadnione ani celowe w dobie dążenia do zminimalizowania kosztów administracyjnych związanych z funkcjonowaniem samorządu terytorialnego.

Wnoszący petycję w uzasadnieniu powołuje się na przedłożone Sejmowi i Senatowi stanowisko Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych (KR RIO) zawarte w „Sprawozdaniu Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych z działalności RIO i wykonania budżetu przez jednostki samorządu terytorialnego za 2013 r.". W sprawozdaniu KR RIO proponuje aby wprowadzić do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przepisy analogiczne do treści przepisu zawartego w art. 3a pkt 2 ustawy o podatku rolnym. Zdaniem Krajowej Rady uznanie gminy za podatnika podatku od nieruchomości skutkuje sztucznym generowaniem i zawyżaniem dochodów gmin, stanowi jedynie biurokratyczny obowiązek nie mający bezpośredniego sensu ekonomicznego dla ich budżetu.

STAN PRAWNY:

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749) w art. 1 normuje: informacje podatkowe, postępowanie, zobowiązania i kontrolę podatkową oraz tajemnicę skarbową. Na mocy art. 2 ust. 1 przepisy stosuje się do: podatków, opłat, niepodatkowych należności budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, do których ustalania lub określania uprawnione są organy podatkowe.

Ustawa w art. 21 ust. 1 określa dwa sposoby powstawania zobowiązania podatkowego. Pierwszy z nich wiąże się z zaistnieniem zdarzenia określonego w ustawie, co skutkuje automatycznie – bez względu na wolę i zamiar podatnika – powstaniem zobowiązania (np. osiągnięcie dochodu, przychodu, dokonanie obrotu, nabycie majątku lub dokonanie wydatku). Ten rodzaj zobowiązań określa się jako powstające z mocy prawa.

Drugi rodzaj zobowiązania powstaje poprzez doręczenie decyzji organu podatkowego, ustalającej jego wysokość. Zobowiązania te mogą powstać dopiero z dniem prawidłowego doręczenia, wydanej przez organ podatkowy, decyzji ustalającej wysokość zobowiązania.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885) w art. 3 stanowi, że finanse publiczne swoim zakresem obejmują procesy związane z gromadzeniem środków publicznych oraz ich rozdysponowywaniem, w szczególności: gromadzeniem dochodów i przychodów publicznych, wydatkowaniem środków publicznych, finansowaniem potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, zaciąganiem zobowiązań angażujących środki publiczne, zarządzaniem środkami publicznymi i długiem publicznym, rozliczeniami z budżetem Unii Europejskiej.

Przepisy przywołanej ustawy stosuje się do jednostek sektora finansów publicznych oraz innych podmiotów w zakresie, w jakim wykorzystują one środki publiczne lub dysponują tymi środkami. Przepisy dotyczące jednostek samorządu terytorialnego stosuje się odpowiednio do związków gmin i powiatów (art. 4).

Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 849) w art. 1 normuje rodzaje podatków i opłat lokalnych, należą do nich: podatki od nieruchomości i środków transportu oraz opłaty: targowa, miejscowa, uzdrowiskowa oraz od posiadania psów.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają użytki rolne, grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych lub lasy, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej.

Ponadto ustawodawca wyłączył z opodatkowania nieruchomości, wprost wskazane w art. 2 ust. 3 ustawy:

1) pod warunkiem wzajemności – nieruchomości będące własnością państw obcych lub organizacji międzynarodowych albo przekazane im w użytkowanie wieczyste, przeznaczone na siedziby przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i innych misji korzystających z przywilejów i immunitetów na mocy ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych;

2) grunty pod wodami powierzchniowymi płynącymi i kanałami żeglownymi, z wyjątkiem jezior oraz gruntów zajętych na zbiorniki wodne retencyjne lub elektrowni wodnych;

2a) grunty pod morskimi wodami wewnętrznymi;

3) nieruchomości lub ich części zajęte na potrzeby organów jednostek samorządu terytorialnego, w tym urzędów gmin, starostw powiatowych i urzędów marszałkowskich;

4) grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych oraz zlokalizowane w nich budowle – z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych.

Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, które (art. 3):

1) są właścicielami lub samoistnymi posiadaczami nieruchomości lub obiektów budowlanych nie złączonych trwale z gruntem,

2) są posiadaczami zależnymi lub zarządzają nieruchomościami albo obiektami budowlanymi nie złączonymi trwale z gruntem, stanowiącymi własność Skarbu Państwa lub gminy, jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem albo z zarządu ustanowionego przez właściciela,

3) posiadają bez tytułu prawnego nieruchomości lub obiekty budowlane nie złączone trwale z gruntem, stanowiące własność Skarbu Państwa lub gminy,

4) są użytkownikami wieczystymi nieruchomości.

Podstawę opodatkowania dla gruntów stanowi ich powierzchnia (art. 4 ustawy). Wysokość stawek podatku od nieruchomości określa Rada Gminy[1], z założeniem, że podatek nie może przekroczyć rocznie od 1 m² powierzchni gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż rolnicza lub leśna, z wyjątkiem związanych z budynkami mieszkalnymi 0,89 zł w 2014 roku (art. 5 ust. 1 pkt 5a).

W ustawie za grunty związane z prowadzeniem działalności uważa się grunty zabudowane i nie zabudowane, służące prowadzonej działalności gospodarczej, a w szczególności grunty:

- pod budynkami produkcyjnymi, magazynowymi, administracyjnymi, socjalnymi i hotelowymi,
- pod budowlami i urządzeniami,
- zajęte na drogi wewnętrzne i place manewrowe, place składowe, zieleńce oraz tereny, na których są lub mają być realizowane zadania inwestycyjne.

Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1381 ze zm.) w art. 1 stanowi, że opodatkowaniu podatkiem rolnym podlegają grunty ujęte

---

[1] Stawki maksymalne są określone w rozporządzeniu Ministra Finansów z 13 grudnia 1995 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 147, poz.715) co roku określanych na podstawie art. 20 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza.

W myśl art. 3 ust. 1 podatnikami podatku rolnego są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, będące: właścicielami gruntów (z zastrzeżeniem ust. 2), posiadaczami samoistnymi, użytkownikami wieczystymi oraz posiadaczami gruntów, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:

a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, z Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa lub z innego tytułu prawnego albo
b) jest bez tytułu prawnego, z wyjątkiem gruntów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa lub będących w zarządzie Lasów Państwowych.

W tym przypadku podatnikami są odpowiednio jednostki organizacyjne Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa i Lasów Państwowych.

Jeżeli grunty są w posiadaniu samoistnym, obowiązek podatkowy w zakresie podatku rolnego ciąży na posiadaczu samoistnym. Natomiast gdy grunty gospodarstwa rolnego zostały w całości lub w części wydzierżawione na podstawie umowy zawartej stosownie do przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników lub przepisów dotyczących uzyskiwania rent strukturalnych, podatnikiem podatku rolnego jest dzierżawca. Z kolei gdy grunty gospodarstwa rolnego są wniesione do spółdzielni produkcyjnej jako wkład gruntowy, podatnikiem podatku rolnego jest spółdzielnia produkcyjna. Grunty, o których mowa w art. 1, stanowią współwłasność lub znajdują się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, to stanowią odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem rolnym, a obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach (posiadaczach), z zastrzeżeniem, że jeżeli grunty stanowią gospodarstwo rolne, obowiązek podatkowy ciąży na osobie będącej współwłaścicielem (posiadaczem), która to gospodarstwo prowadzi w całości.

W art. 3a ustawy zastrzeżono, że obowiązek podatkowy w zakresie podatku rolnego nie dotyczy Skarbu Państwa oraz gmin.

PRACE LEGISLACYJNE:

Brak.

DZIAŁANIA POWIĄZANE:

Krajowa Rada Regionalnych Izb Obrachunkowych w sprawozdaniu z działalności regionalnych izb obrachunkowych w 2013 r. „zawnioskowała o wprowadzenie do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych postanowień analogicznych do treści art. 3a pkt 2 ustawy

o podatku rolnym, znoszącego obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości w stosunku do gminy".

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, co do zasady, gmina jako osoba prawna uznawana jest za podatnika podatku od nieruchomości w sytuacji, gdy jest właścicielem nieruchomości lub obiektów budowlanych podlegających podatkowi. Ustawodawca wyłączył z opodatkowania niektóre nieruchomości, wprost wskazane w przepisach art. 2 ust. 3 ustawy, w tym od 1 stycznia 2007 r. drogi publiczne[2] (drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne). Zdaniem KR RIO „taka konstrukcja przepisów prowadzi do paradoksalnej sytuacji, gdy zobowiązanie podatkowe gminy wyraża się w zobowiązaniu jej do zapłacenia, na swoją rzecz, podatku z mienia stanowiącego jej własność".

Z interpelacją (nr 667) w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości mienia gminnego wystąpił w grudniu 2011 r. poseł Jerzy Materna. W odpowiedzi Minister Finansów wyjaśnił, że przepisy zarówno Ordynacji podatkowej, jak również ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie rozstrzygają kwestii tożsamości podatnika (dłużnika) i organu podatkowego (wierzyciela).

W doktrynie prawa podatkowego można spotkać się z twierdzeniem, że zobowiązanie podatkowe nie powstaje, gdy dochodzi do tożsamości dłużnika i wierzyciela[3]. Podobne stanowisko zaprezentowane zostało w orzecznictwie WSA w Gliwicach (wyrok z 1 marca 2011 r. sygn. akt I SA/Gl 56/11) jednakże stanowisko to ma charakter jednostkowy i zostało skrytykowane w piśmiennictwie.

W ocenie Ministra Finansów „zasada by nie dopuszczać do tożsamości podmiotów (podatnika i organu podatkowego) nie została w prawie podatkowym wyrażona wprost, stąd możliwa jest sytuacja, aby gminny organ podatkowy występujący jako podmiot prawa publicznego pobierał podatek od gminy jako podmiotu cywilnoprawnego (właściciela nieruchomości)". Ministerstwo Finansów w wyjaśnieniach kierowanych do organów podatkowych reprezentuje stanowisko, że „ujednolicenie zasad stosowania ustawy o podatkach i opłatach lokalnych powinno polegać na przyjęciu, że gmina jest zobowiązana do zapłaty podatku od dróg wewnętrznych, jeśli jest ich właścicielem".

Odpowiadając na interpelację Maciej Grabowski podsekretarz stanu w Ministerstwie

---

[2] Pojęcie drogi publicznej definiuje ustawa z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Droga publiczna jest drogą zaliczoną do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczegółowych.

[3] Adamiak B., Borkowski J., Mastalski R., Zubrzycki J., *Komentarz do Ustawy Ordynacja podatkowa.* Wrocław 2011.

Finansów stwierdził, że „możliwością rozwiązania kwestii opodatkowania gminnych dróg wewnętrznych w kontekście wpływu na wysokość subwencji jest zmiana kategorii dróg wewnętrznych na gminne. Zgodnie z art. 7 ustawy o drogach publicznych, zaliczenie do kategorii dróg gminnych, jak również ustalenie przebiegu istniejących dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu. Jeśli droga może być uznana za drogę publiczną, zgodnie z warunkami określonymi w art. 1 ustawy o drogach publicznych, decyzją gminy może uzyskać status drogi publicznej, a tym samym korzystać z wyłączenia z podatku od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych"

Zdaniem Ministra ten sam skutek można by uzyskać poprzez zmianę przepisów ustawy o drogach publicznych w zakresie kwalifikacji określonych kategorii dróg i zaliczenia dróg wewnętrznych do kategorii dróg publicznych (gminnych).

INFORMACJE DODATKOWE:

Podatnikiem podatku od nieruchomości może być właściciel nieruchomości lub użytkownik wieczysty, a w niektórych przypadkach posiadacz. Gdy właścicielem nieruchomości jest gmina – a nieruchomość nie jest objęta zwolnieniem podatkowym, ani nie znajduje się w posiadaniu innego podmiotu – to na gminie ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości.

Gmina w sytuacji gdy jest właścicielem nieruchomości, występuje jako zwykły podmiot prawa cywilnego – osoba prawna. W wypadku gdy pobiera podatek, występuje w sferze prawa publicznego, działając na jego podstawie. W konsekwencji organy podatkowe tj.: wójt, burmistrz lub prezydent miasta pobierają podatek od podmiotu cywilnoprawnego – gminy. W sensie cywilnoprawnym będzie to zapłacenie podatku przez gminę gminie, ale płacenie podatku samemu sobie występuje już w innych podatkach (np. naczelnik urzędu skarbowego może wymierzyć podatek dochodowy lub podatek od towarów i usług państwowemu zakładowi budżetowemu).

Na mocy obowiązujących przepisów, gminy są zobowiązane do wypełniania i składania deklaracji podatkowej, obliczania podatku oraz jego zapłaty. Przygotowywanie deklaracji ze względu na wielkość zasobów gminy oraz konieczność uwzględniania w deklaracji szeregu nieruchomości zwolnionych z podatku jest dużym obciążeniem dla gmin. Deklaracja podatkowa musi być skorygowana w ciągu roku, w sytuacji gdy nieruchomość gminna zostanie przekazana podmiotowi trzeciemu. Deklaracja podlega kontroli pod względem legalności i rzetelności sprawowanej przez regionalne izby obrachunkowe, urzędy kontroli skarbowej oraz Najwyższą Izbę Kontroli.

Wielkości wynikające z gminnej deklaracji podatkowej, dotyczące zarówno powierzchni opodatkowanej jak i zwolnionej z podatku, mają wpływ na wysokość wskaźnika „G" stanowiącego podstawę do wyliczania wysokości części równoważącej subwencji ogólnej. Wykrycie nieprawidłowości w gminnej deklaracji podatkowej, które miało wpływ na niewykazanie dochodów (lub zwolnień) w sprawozdaniach budżetowych, skutkuje obniżeniem części wyrównawczej subwencji ogólnej dla konkretnej gminy. Podatek od nieruchomości płacony przez gminę samej sobie jest ewidencjonowany jako wydatek i zarazem dochód. Wielkość kwot dochodów osiąganych z tytułu opodatkowania własnego mienia przez gminy jest różna w zależności od charakteru i wielkości zasobów danej gminy.

Warto podkreślić, że literatura przedmiotu nie podaje merytorycznego uzasadnienia dla istnienia obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości dla gmin. W opinii Ministerstwa Finansów, obowiązek ten został nałożony, po to by samorządy wyzbyły się zbędnych nieruchomości. Jednakże argument ten aktualnie nie znajduje uzasadnienia, gdyż samorządy nie dysponują już istotnym zasobem nieruchomości które należałoby przekazać osobom trzecim. Opodatkowany zasób nieruchomości gminnych stanowią bowiem obiekty, które w praktyce nie mogą być zbyte np. drogi wewnętrzne, ośrodki pomocy społecznej, komunalna infrastruktura (wodociągi).

Należy też przypomnieć, że w przypadku podatku od nieruchomości rolnych, zgodnie z ustawą o podatku rolnym – od ponad 20 lat – obowiązują przepisy wyłączające gminy z obowiązku podatkowego.

REKOMENDACJE BIURA:

Podatek od nieruchomości płacony przez gminę samej sobie jest ewidencjonowany jako wydatek i zarazem dochód. W praktyce oznacza to, iż organ gminy jako organ podatkowy tj. wójt, burmistrz, prezydent miasta są zobowiązani do prowadzenia postępowania podatkowego, a w niektórych przypadkach nawet postępowania egzekucyjnego przeciwko gminie, w której imieniu dokonywaliby czynności procesowych jako organ podatkowy czy nawet egzekucyjny.

Ponadto jak zauważa Krajowa Rada Regionalnych Izb Obrachunkowych ten uciążliwy dla gmin obowiązek, nie ma przełożenia ekonomicznego dla ich budżetu, a jedynie wpływa na „zafałszowanie" danych o dochodach i wydatkach gmin. Zniesienie podatku od nieruchomości dla gmin byłoby neutralne dla budżetu państwa, a potencjalne skutki mogłoby mieć jedynie dla podziału części wyrównawczej subwencji ogólnej pomiędzy samorządami

gminnymi. Zdaniem Rady wskaźnik podstawowych dochodów podatkowych obniżyłby się statystycznie proporcjonalnie we wszystkich gminach, stąd prawdopodobieństwo, że aktualna struktura podziału subwencji pozostałaby zachowana.

Mając na uwadze powyżej zaprezentowane informacje, Biuro pozostawia Komisji podjęcie decyzji o potrzebie prowadzenia prac legislacyjnych postulowanych w petycji.

OPRACOWAŁA

Marzena Krysiak

WICEDYREKTOR

Andrzej Dziubecki

WÓJT GMINY
OSTRÓW MAZOWIECKA

ul. Gen. Wł. Sikorskiego 5
07-300 Ostrów Mazowiecka
(0-29) 74 68 600 fax. (0-29) 74 68 600
e-mail: gminaostrowmaz@home.pl ; http://www.gminaostrowmaz.home.pl

KANCELARIA SENATU
BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ
Wpłynęło dn. 2014 -08- 01
Nr ..... Podpis .....

Ostrów Mazowiecka, 26 sierpnia 2014r.

RF-B. 310.1.2014

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 29.08.14.
nr. 3550 podpis .....

KANCELARIA SENATU
BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ
Dział Petycji i Korespondencji
Wpłynęło dn. 2014 -09- 02
Nr 30090 Podpis .....

WNIOSEK

Na podstawie art. 221 § 1, w związku z art. 241 Kodeksu postępowania administracyjnego, w celu wzmocnienia praworządności, zwracam się z wnioskiem, aby w trybie art. 118 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej **Senat Rzeczypospolitej Polskiej podjął inicjatywę ustawodawczą w sprawie zmiany ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849), poprzez dodanie analogicznego przepisu jak w art. 3a pkt 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1381 ze zm.) znoszącego obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości w stosunku do gmin.**

UZASADNIENIE

W obecnym stanie prawnym, gminy zobowiązane są do wypełniania i składania deklaracji podatkowej, obliczania podatku a następnie jego zapłaty. Często, jak w przypadku np. dróg wewnętrznych, podatek od nieruchomości samorząd musi zapłacić samemu sobie. Jest to obowiązek podatkowy, który sztucznie generuje i zawyża dochody gminy.

Podobne stanowisko zajęła Krajowa Rada Regionalnych Izb Obrachunkowych (KR RIO) w *Sprawozdaniu Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych z działalności RIO i wykonania budżetu przez jednostki samorządu terytorialnego za 2013r.*, przyjętym uchwałą Nr 8/2014 Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych z dnia 10 czerwca 2014r.

W sprawozdaniu tym, przedłożonym Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej, w Dziale X – *Funkcjonowanie prawa samorządu terytorialnego w świetle doświadczeń regionalnych izb obrachunkowych*, w pkt 6 – *Gmina jako podatnik podatku od*

nieruchomości, KR RIO postuluje wprowadzenie do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych postanowień analogicznych do treści art. 3a pkt 2 ustawy o podatku rolnym, znoszących obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości w stosunku do gmin.

Jak zaznacza KR RIO, obecna konstrukcja przepisów prowadzi do paradoksalnej sytuacji, gdy zobowiązanie podatkowe gminy wyraża się w zobowiązaniu jej do zapłacenia, na swoją rzecz, podatku z mienia stanowiącego jej własność. Podleganie obowiązkowi podatkowemu w podatku od nieruchomości przez gminę, będącą jednocześnie beneficjentem tego podatku, nie jest ani uzasadnione ani celowe, szczególnie w kontekście podjętych prac nad przepisami zmierzającymi do zminimalizowania kosztów administracyjnych, związanych z funkcjonowaniem samorządu terytorialnego. Jednocześnie KR RIO podkreśla, że owe „wirtualne" dochody, pochodzące np. z opodatkowania gminnych dróg wewnętrznych, będących drogami dojazdowymi do pól, są traktowane z całą powagą jako realne wpływy, uwzględniane przy naliczaniu gminom subwencji.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

WÓJT
mgr Waldemar Brzostek

W załączeniu:
Wyciąg ze „Sprawozdania Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych z działalności RIO i wykonania budżetu przez jednostki samorządu terytorialnego za 2013r."

4. Niespójność przepisów art. 224 i art. 240a ustawy o finansach publicznych

Jednostki samorządu terytorialnego, zgodnie z art. 240a ustawy o finansach publicznych, po wezwaniu przez kolegium regionalnej izby obrachunkowej, uchwalają programy postępowania naprawczego na okres nieprzekraczający trzech kolejnych lat budżetowych. W czasie realizacji tego programu mogą być niezachowane relacje określone w art. 242 - 244 ustawy o finansach publicznych, przy czym ich niezachowanie dotyczyć może spłat zobowiązań istniejących na dzień uchwalenia programu postępowania naprawczego. W myśl natomiast przepisu art. 224 ustawy o finansach publicznych jednostce samorządu terytorialnego może być udzielona pożyczka z budżetu państwa, jeżeli jednostka ta realizuje postępowanie naprawcze lub przystępuje do jego realizacji, a jednym z warunków udzielenia tej pożyczki jest zachowanie zasad określonych w art. 242 - 244 ustawy o finansach publicznych, w roku w którym upływa termin spłaty pożyczki. Tym samym inne byłyby okresy uchwalania programu – według art. 240a ustawy o finansach publicznych nieprzekraczalny termin 3 lat, natomiast według 224 ustawy o finansach publicznych na okres spłaty pożyczki (może być nawet dwudziestoletni), w art. 240a ustawy o finansach publicznych nie przewiduje się jako jednego z działań naprawczych zaciągnięcia pożyczki z budżetu państwa. Zarówno art. 224, jak i art. 240a stanowią *lex specialis*, w związku z tym zapisy tych norm prawnych winny być spójne, a nie sprzeczne i budzące kontrowersje.

5. Brak uregulowań prawnych w zakresie zarządzania długiem przez jednostki samorządu terytorialnego

Krajowa Rada sygnalizuje potrzebę wprowadzenia do obowiązujących przepisów uregulowań służących monitorowaniu i ograniczaniu zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego. Dotyczy to w szczególności:

1) określenia zasad zarządzania długiem, w tym operacji związanych z konsolidacją i restrukturyzacją zadłużenia jst oraz zobowiązania jednostek samorządu terytorialnego do opracowywania strategii zarządzania długiem,
2) wprowadzenia instrumentów pozwalających na bieżące monitorowanie długu pośredniego samorządu terytorialnego, czyli długu samorządowych osób prawnych i spółek prawa handlowego z udziałem jst, zarówno przez jednostki samorządowe, jak i organy nadzoru i kontroli.

Ponadto, rozważenia wymaga konstrukcja art. 242 uofp, zakładającego bilansowanie części operacyjnej (bieżącej) budżetu nierozliczonymi kredytami, pożyczkami i papierami wartościowymi z lat ubiegłych (wolne środki, w myśl art. 217 ust. 2 pkt 6 ustawy o finansach publicznych). Przełamuje to bowiem zasadę zakazującą angażowania środków finansowych pozyskanych z tytułów dłużnych na pokrycie wydatków bieżących. Niektóre jednostki samorządu terytorialnego decydują się również na kumulowanie wolnych środków, przy jednoczesnym zaciąganiu zobowiązań dłużnych, ponad potrzeby pożyczkowe budżetu.

6. Gmina jako podatnik podatku od nieruchomości

Krajowa Rada wnioskuje o wprowadzenie do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych postanowień, analogicznych do treści art. 3a pkt 2 ustawy o podatku rolnym, znoszącego obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości w stosunku do gminy.

W świetle postanowień art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1995 r. o podatkach

i opłatach lokalnych, co do zasady, gmina jako osoba prawna uznawana jest za podatnika podatku od nieruchomości w sytuacji, gdy jest właścicielem nieruchomości lub obiektów budowlanych podlegających opodatkowaniu. Ustawodawca wyłączył z opodatkowania niektóre nieruchomości, wprost wskazane w przepisach art. 2 ust. 3 ustawy, w tym od 1 stycznia 2007 r. drogi publiczne.

Taka konstrukcja przepisów prowadzi do paradoksalnej sytuacji, gdy zobowiązanie podatkowe gminy wyraża się w zobowiązaniu jej do zapłacenia, na swoją rzecz, podatku z mienia stanowiącego jej własność.

W odpowiedzi udzielonej z upoważnienia Ministra Finansów na interpelację nr 667 w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości mienia gminnego (dotyczy opodatkowania dróg wewnętrznych), wskazano, że przepisy zarówno Ordynacji podatkowej, jak również ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie rozstrzygają kwestii tożsamości podatnika (dłużnika) i organu podatkowego (wierzyciela).

W doktrynie prawa podatkowego istnieje wprawdzie pogląd, że zobowiązanie podatkowe nie powstaje, gdy dochodzi do tożsamości dłużnika i wierzyciela[112]. Podobne stanowisko zaprezentowane zostało w orzeczeniach WSA w Gliwicach (z dnia 1 marca 2011 r. sygn. akt I SA/Gl 56/11 oraz z dnia 4 kwietnia 2012 r. sygn. akt I S.A./Gl 1019/11), jednakże orzeczenia te mają charakter jednostkowy i zostały skrytykowane w piśmiennictwie.

W ocenie Ministerstwa Finansów, zasada by nie dopuszczać do tożsamości podmiotów (podatnika i organu podatkowego) nie została w prawie podatkowym wyrażona wprost, stąd możliwa jest sytuacja, aby gminny organ podatkowy występujący jako podmiot prawa publicznego pobierał podatek od gminy jako podmiotu cywilnoprawnego (właściciela nieruchomości).

Wydaje się jednak, że przyjęte rozwiązanie, tj. podleganie obowiązkowi podatkowemu w podatku od nieruchomości przez gminę będącą jednocześnie beneficjentem tego podatku, nie jest ani uzasadnione ani celowe, szczególnie w kontekście podjętych prac nad przepisami zmierzającymi do minimalizowania kosztów administracyjnych, związanych z funkcjonowaniem jednostek samorządu terytorialnego.

W obecnym stanie prawnym, gminy są zobowiązane do wypełniania i składania deklaracji podatkowej, obliczania podatku oraz jego zapłaty. Wypełnianie deklaracji jest biurokratycznym obowiązkiem, który nie ma bezpośredniego sensu ekonomicznego dla budżetu gminy. Nie jest to zadanie łatwe ze względu na wielkość zasobów gminy, a także konieczność uwzględnienia w deklaracji szeregu nieruchomości zwolnionych z podatku. Dodatkowo, deklaracja podatkowa gminy musi być w ciągu roku korygowana, w każdej sytuacji, gdy nieruchomość z gminnego zasobu zostanie przekazana podmiotowi trzeciemu. Co więcej, prawidłowość deklaracji podatkowej złożonej przez gminę – tak jak zresztą każdego innego podmiotu – może podlegać, i zdarza się że podlega, kontroli pod względem legalności i rzetelności sprawowanej choćby przez regionalne izby obrachunkowe, UKS czy NIK. Dzieje się tak dlatego, że wielkości wynikające z gminnej deklaracji podatkowej – przy czym chodzi tu o powierzchnie zarówno opodatkowane, jak i zwolnione (por. art. 32 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego) – mają wpływ na wysokość wskaźnika „G", stanowiącego podstawę do wyliczania wysokości subwencji wyrównawczej subwencji ogólnej. Wykrycie nieprawidłowości w gminnej deklaracji podatkowej, które miało wpływ na niewykazanie

[112] Adamiak B., Borkowski J., Mastalski R., Zubrzycki J.: *Komentarz do ustawy Ordynacja podatkowa.* Wrocław 2011.

dochodów (lub zwolnień) w sprawozdaniach budżetowych, skutkuje obniżeniem części wyrównawczej subwencji ogólnej dla konkretnej gminy. Podatek od nieruchomości płacony przez gminę samej sobie jest ewidencjonowany jako wydatek i zarazem dochód.

Wielkość kwot dochodów osiąganych z tytułu opodatkowania własnego mienia przez gminy jest różna w zależności od charakteru i wielkości zasobów danej gminy; w niektórych przypadkach mogą to być jednak kwoty niebagatelne, sięgające w skali całego kraju milionów złotych wirtualnych dochodów i wirtualnych wydatków.

W związku ze specyfiką gminy jako podatnika, niejednokrotnie trudno ustalić prawidłowy sposób wykazywania danych w jej deklaracjach podatkowych; problem ten dotyczy przykładowo wykazywania w deklaracji budowli stanowiących sieć kanalizacyjną. Budowle te podlegają opodatkowaniu wyłącznie w sytuacji, gdy ich właściciel prowadzi działalność gospodarczą, co w przypadku gminy nie jest oczywiste.

Literatura przedmiotu nie podaje merytorycznego uzasadnienia dla istnienia obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości dla gmin. Jedynie w kontaktach z pracownikami Ministerstwa Finansów można było spotkać się z poglądem, iż obowiązek podatkowy nałożono w celu wywarcia presji na wyzbycie się przez gminy zbędnych nieruchomości. Argument ten wydaje się aktualnie o tyle nietrafny, że samorządy nie dysponują już istotnym zasobem nieruchomości, który nie jest przekazany podmiotom trzecim. Na opodatkowany zasób nieruchomości gminnych składają się zaś obiekty, które w praktyce nie mogą być zbyte, np. drogi wewnętrzne, ośrodki pomocy społecznej, czy wzmiankowana wcześniej komunalna infrastruktura.

Zaznaczyć przy tym należy, iż w przypadku drugiego podatku związanego z władaniem nieruchomościami, tj. podatku rolnego, obowiązujące od ponad 20 lat przepisy wprost statuują zasadę (art. 3a pkt 2 ustawy o podatku rolnym), zgodnie z którą obowiązek podatkowy w zakresie podatku rolnego nie dotyczy gmin.

Jeżeli zatem w sferze zainteresowania ustawodawcy nie pojawiło się wywieranie presji na wyzbycie się przez samorząd gminny gruntów rolnych, to tym bardziej nie jest celowe wywieranie presji na wyzbycie się nieruchomości innych niż rolne, zwłaszcza, że związane jest ono z biurokratycznymi obowiązkami oraz „zafałszowaniem" danych o dochodach i wydatkach gmin.

Podkreślić przy tym należy, że owe „wirtualne" dochody, pochodzące np. z opodatkowania gminnych dróg wewnętrznych, będących drogami dojazdowymi do pól, są traktowane z całą powagą jako realne wpływy uwzględniane przy naliczaniu gminom subwencji.

7. Zmiana przepisów regulujących dotowanie jednostek oświatowych, dla których organem prowadzącym są podmioty inne niż jst

Z inicjatywy Krajowej Rady RIO w 2013 r. przeprowadzona została koordynowana kontrola, której celem było sprawdzenie w jaki sposób jednostki samorządu terytorialnego, w skali całego kraju, realizują zadania w zakresie dotowania jednostek oświatowych, dla których organem prowadzącym są podmioty inne niż jednostki samorządu terytorialnego. Ustalenia tej kontroli – zawarte w części pierwszej *Sprawozdania* – wskazują na bardzo rozbieżne interpretacje przepisów art. 80 i art. 90 ustawy o systemie oświaty, czego skutkiem jest m.in. stosowanie przez jst różnych metod ustalania kwot udzielanych dotacji.

Krajowa Rada przykładowo wskazuje, wynikające ze stosowania przepisów ustawy o systemie oświaty, problemy budzące największe wątpliwości:

Dz.U.2012.749
2014.09.27 zm. Dz.U.2014.1215 art. 21
Istnieją późniejsze wersje tekstu

USTAWA

z dnia 29 sierpnia 1997 r.

Ordynacja podatkowa

(tekst jednolity)

Dział I

PRZEPISY OGÓLNE

Art. 1. Ustawa normuje:
1) zobowiązania podatkowe;
2) informacje podatkowe;
3) postępowanie podatkowe, kontrolę podatkową i czynności sprawdzające;
4) tajemnicę skarbową.

Art. 2. § 1. Przepisy ustawy stosuje się do:
1) podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, do których ustalania lub określania uprawnione są organy podatkowe;
2) (uchylony);
3) opłaty skarbowej oraz opłat, o których mowa w przepisach o podatkach i opłatach lokalnych;
4) spraw z zakresu prawa podatkowego innych niż wymienione w pkt 1, należących do właściwości organów podatkowych.

§ 2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy.

§ 3. Organom, o których mowa w § 2, przysługują uprawnienia organów podatkowych.

§ 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do świadczeń pieniężnych wynikających ze stosunków cywilnoprawnych.

Art. 4. Obowiązkiem podatkowym jest wynikająca z ustaw podatkowych nieskonkretyzowana powinność przymusowego świadczenia pieniężnego w związku z zaistnieniem zdarzenia określonego w tych ustawach.

Art. 5. Zobowiązaniem podatkowym jest wynikające z obowiązku podatkowego zobowiązanie podatnika do zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa, województwa, powiatu albo gminy podatku w wysokości, w terminie oraz w miejscu określonych w przepisach prawa podatkowego.

Art. 6. Podatkiem jest publicznoprawne, nieodpłatne, przymusowe oraz bezzwrotne świadczenie pieniężne na rzecz Skarbu Państwa, województwa, powiatu lub gminy, wynikające z ustawy podatkowej.

Art. 7. § 1. Podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

§ 2. Ustawy podatkowe mogą ustanawiać podatnikami inne podmioty niż wymienione w § 1.

Art. 8. Płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Dział II

ORGANY PODATKOWE I ICH WŁAŚCIWOŚĆ

Rozdział 1

Organy podatkowe

Art. 13. § 1. Organem podatkowym, stosownie do swojej właściwości, jest:

1) naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celnego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa - jako organ pierwszej instancji;
2) dyrektor izby skarbowej, dyrektor izby celnej - jako:
   a) organ odwoławczy odpowiednio od decyzji naczelnika urzędu skarbowego lub naczelnika urzędu celnego,
   b) organ pierwszej instancji, na podstawie odrębnych przepisów,
   c) organ odwoławczy od decyzji wydanej przez ten organ w pierwszej instancji;
3) samorządowe kolegium odwoławcze - jako organ odwoławczy od decyzji wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty albo marszałka województwa.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest organem podatkowym - jako:

1) organ pierwszej instancji w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji, wznowienia postępowania, zmiany lub uchylenia decyzji lub stwierdzenia jej wygaśnięcia - z urzędu;
2) organ odwoławczy od decyzji wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 1;
3) organ właściwy w sprawach porozumień dotyczących ustalenia cen transakcyjnych;
4) organ właściwy w sprawach interpretacji przepisów prawa podatkowego;
5) organ właściwy w sprawach informacji przekazywanych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe o założonych i zlikwidowanych rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

§ 3. Organami podatkowymi wyższego stopnia są organy odwoławcze.

Rozdział 1a

Interpretacje przepisów prawa podatkowego

Art. 14a. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (interpretacje ogólne); wnioskodawcą nie może być organ administracji publicznej.

§ 2. Wniosek o wydanie interpretacji ogólnej powinien zawierać uzasadnienie konieczności wydania interpretacji ogólnej, w szczególności:

1) przedstawienie zagadnienia oraz wskazanie przepisów prawa podatkowego

wymagających wydania interpretacji ogólnej;

2) wskazanie niejednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego w określonych decyzjach, postanowieniach oraz interpretacjach indywidualnych wydanych przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych, oraz w takich samych stanach prawnych.

§ 3. Interpretację ogólną wydaje się, jeżeli w dniu złożenia wniosku w sprawach, o których mowa w § 2 pkt 2, nie toczy się postępowanie podatkowe lub postępowanie kontrolne organu kontroli skarbowej albo od decyzji lub na postanowienie nie zostało wniesione odwołanie lub zażalenie.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych pozostawia wniosek o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia, jeżeli:

1) nie są spełnione warunki, o których mowa w § 2 i 3, lub wniosek nie spełnia innych wymogów określonych przepisami prawa, lub

2) przedstawione we wniosku zagadnienie jest przedmiotem interpretacji ogólnej i stan prawny nie uległ w tym zakresie zmianie.

§ 5. W sprawie pozostawienia wniosku o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie. Postanowienie nie zawiera danych identyfikujących stronę postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej. Przepisy rozdziałów 14 i 16 działu IV stosuje się odpowiednio.

§ 6. Prawo dostępu do akt sprawy wydania interpretacji ogólnej nie obejmuje danych identyfikujących stronę postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.

§ 7. Na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej przekazują niezwłocznie akta dotyczące wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej decyzji, postanowień oraz interpretacji indywidualnych.

§ 8. Opłata podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku wydania interpretacji ogólnej. Zwrot opłaty następuje w terminie 7 dni od dnia opublikowania interpretacji ogólnej.

§ 9. W sprawach dotyczących wydawania interpretacji ogólnych na wniosek przepisy art. 14d, art. 14f, art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, art. 135-137, art. 140, art. 143, art. 165 § 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1-2, art. 170 i art. 171 oraz przepisy rozdziału 5, 6, 10 i 23 działu IV stosuje się odpowiednio.

§ 10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu usprawnienia obsługi wnioskodawców może, w drodze rozporządzenia, upoważnić podległe organy do wydawania, jako organ pierwszej instancji, postanowień o których mowa w § 5, oraz wykonywania czynności, o których mowa w § 7, określając jednocześnie właściwość rzeczową oraz miejscową upoważnionych organów.

§ 11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, biorąc pod uwagę zapewnienie sprawności postępowania, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie interpretacji ogólnej, który zawiera dane identyfikujące wnioskodawcę, dane wskazane w § 2, oraz sposób uiszczenia opłaty.

Art. 14b. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną).

§ 2. Wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych.

§ 3. Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego.

§ 4. Wnioskujący o wydanie interpretacji indywidualnej składa oświadczenie pod

rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej. W razie złożenia fałszywego oświadczenia wydana interpretacja indywidualna nie wywołuje skutków prawnych.

§ 5. Nie wydaje się interpretacji indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o interpretację są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu zapewnienia jednolitości wydawanych wiążących interpretacji i usprawnienia obsługi wnioskodawców może, w drodze rozporządzenia, upoważnić podległe organy do wydawania interpretacji indywidualnych w jego imieniu i w ustalonym zakresie określając jednocześnie właściwość rzeczową i miejscową upoważnionych organów.

§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w § 1, który zawiera dane identyfikujące wnioskodawcę oraz dane wskazane w § 2-5, oraz sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 14f.

Art. 14c. § 1. Interpretacja indywidualna zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie.

§ 2. W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym.

§ 3. Interpretacja indywidualna zawiera pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

§ 4. Interpretacja indywidualna wydana w formie dokumentu elektronicznego jest opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

Art. 14d. Interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4.

Art. 14e. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, z urzędu, zmienić wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

§ 2. Zawiadomienie o zmienionej interpretacji indywidualnej doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie interpretacja została wydana.

Art. 14f. § 1. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 2. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.

§ 2a. Zwrot nienależnej opłaty następuje nie później niż w terminie 7 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie wydania interpretacji.

§ 3. Opłata, o której mowa w § 1 i 2, stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 14g. § 1. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej niespełniający wymogów

określonych w art. 14b § 3 pozostawia się bez rozpatrzenia.

§ 2. (uchylony).

§ 3. W sprawie pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie. Przepisy rozdziałów 14 i 16 działu IV stosuje się odpowiednio.

Art. 14h. W sprawach dotyczących interpretacji indywidualnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, art. 135-137, art. 140, art. 143, art. 165 § 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1-2, art. 170 i art. 171 oraz przepisy rozdziału 5, 6, 10 i 23 działu IV.

Art. 14i. § 1. Interpretacje ogólne są publikowane, bez zbędnej zwłoki, w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów oraz zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej.

§ 2. Interpretacje indywidualne wraz z informacją o dacie doręczenia są niezwłocznie przekazywane organom podatkowym właściwym ze względu na zakres spraw będących przedmiotem interpretacji oraz właściwemu organowi kontroli skarbowej.

§ 3. Interpretacje indywidualne wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, są niezwłocznie zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej.

Art. 14j. § 1. Stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa.

§ 2. W zakresie, o którym mowa w § 1, opłata za wydanie interpretacji indywidualnej stanowi dochód budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

§ 3. W zakresie nieuregulowanym w § 1 i 2 stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału.

Art. 14k. § 1. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

§ 2. Zastosowanie się do interpretacji ogólnej przed jej zmianą nie może szkodzić temu, kto się do niej zastosował, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

§ 3. W zakresie związanym z zastosowaniem się do interpretacji, która uległa zmianie, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się oraz nie nalicza się odsetek za zwłokę.

Art. 14l. W przypadku gdy skutki podatkowe związane ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miały miejsce przed opublikowaniem interpretacji ogólnej lub przed doręczeniem interpretacji indywidualnej, zastosowanie się do tej interpretacji nie zwalnia z obowiązku zapłaty podatku.

Art. 14m. § 1. Zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona lub nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli:

1) zobowiązanie nie zostało prawidłowo wykonane w wyniku zastosowania się do interpretacji, która uległa zmianie, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej oraz
2) skutki podatkowe związane ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miały miejsce po opublikowaniu interpretacji ogólnej albo po

doręczeniu interpretacji indywidualnej.

§ 2. Zwolnienie, o którym mowa w § 1, obejmuje:

1) w przypadku rocznego rozliczenia podatków - okres do końca roku podatkowego, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności;
2) w przypadku kwartalnego rozliczenia podatków - okres do końca kwartału, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz kwartał następny;
3) w przypadku miesięcznego rozliczenia podatków - okres do końca miesiąca, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz miesiąc następny.

§ 3. Na wniosek podatnika, który zastosował się do interpretacji, w decyzji określającej lub ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego organ podatkowy określa również wysokość podatku objętego zwolnieniem, o którym mowa w § 1, albo - w przypadku uiszczenia podatku w zakresie objętym tym zwolnieniem - określa wysokość nadpłaty.

§ 4. Organ podatkowy informuje podatnika w formie pisemnej o dacie doręczenia odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 2, podając jednocześnie informacje, z jakim dniem kończy się okres zwolnienia z obowiązku płacenia podatku wynikającego z uchylonej przez orzeczenie interpretacji.

Art. 14n. § 1. Przepisy art. 14k i art. 14m stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) zastosowania się przez spółkę do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem spółki na wniosek osób planujących utworzenie tej spółki - w zakresie dotyczącym działalności tej spółki;
2) zastosowania się przez oddział lub przedstawicielstwo do interpretacji indywidualnej dotyczącej działalności tego oddziału lub przedstawicielstwa wydanej przed powstaniem tego oddziału lub przedstawicielstwa na wniosek tworzącego je przedsiębiorcy.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, zmienioną interpretację indywidualną doręcza się odpowiednio spółce, oddziałowi lub przedstawicielstwu, wskazanym przez wnioskującego o wydanie interpretacji indywidualnej.

Art. 14o. § 1. W razie niewydania interpretacji indywidualnej w terminie określonym w art. 14d uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania interpretacji, została wydana interpretacja stwierdzająca prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie.

§ 2. Przepisy art. 14e i art. 14i § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 14p. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do należności płatników lub inkasentów, zobowiązań osób trzecich oraz do należności, o których mowa w art. 52 § 1.

Dział III

ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

Rozdział 1

Powstawanie zobowiązania podatkowego

Art. 21. § 1. Zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem:
1) zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania;
2) doręczenia decyzji organu podatkowego, ustalającej wysokość tego zobowiązania.

§ 2. Jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób określony w § 1 pkt 1, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty, z zastrzeżeniem § 3.

§ 3. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego.

§ 3a. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że kwota zwrotu podatku lub kwota nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa prawidłową wysokość zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym.

§ 4. Przepisy § 3 i art. 53a stosuje się odpowiednio, gdy podatnik obowiązany jest do zapłaty podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku bez złożenia deklaracji, a obowiązku tego nie wykonał w całości lub w części.

§ 5. Jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, wysokość zobowiązania podatkowego, o którym mowa w § 1 pkt 2, ustala się zgodnie z danymi zawartymi w deklaracji, chyba że przepisy szczególne przewidują inny sposób ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego albo w toku postępowania podatkowego stwierdzono, że dane zawarte w deklaracji, mogące mieć wpływ na wysokość zobowiązania podatkowego, są niezgodne ze stanem faktycznym.

Art. 21a. Podatnik, który zamierza skorzystać z ulgi podatkowej, której warunkiem, określonym w odrębnych przepisach, jest brak zaległości podatkowych, może złożyć wniosek do właściwego organu podatkowego o przeprowadzenie postępowania podatkowego. Do wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego przepis art. 21 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 21b. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że:
1) wysokość dochodu jest inna niż wykazana w deklaracji, a osiągnięty dochód nie powoduje powstania zobowiązania podatkowego,
2) w deklaracji została wykazana strata, a osiągnięto dochód w wysokości niepowodującej powstania zobowiązania podatkowego

- organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość tego dochodu.

Art. 22. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym lub ważnym interesem podatników:
1) zaniechać w całości lub w części poboru podatków, określając rodzaj podatku, okres, w którym następuje zaniechanie, i grupy podatników, których dotyczy zaniechanie;
2) zwolnić niektóre grupy płatników z obowiązku pobierania podatków lub zaliczek na

podatki oraz określić termin wpłacenia podatku i wynikające z tego zwolnienia obowiązki informacyjne podatników, chyba że podatnik jest obowiązany do dokonania rocznego lub innego okresowego rozliczenia tego podatku.

§ 1a. Rozporządzenie, o którym mowa w § 1 pkt 1, dotyczące zaniechania poboru podatku od podatników prowadzących działalność gospodarczą, którzy w wyniku zaniechania poboru podatku staną się beneficjentami pomocy w rozumieniu przepisów o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, stanowiące pomoc publiczną, zawiera program pomocowy, określający przeznaczenie i warunki dopuszczalności pomocy publicznej.

§ 2. Organ podatkowy, na wniosek podatnika, może zwolnić płatnika z obowiązku pobrania podatku, jeżeli:

1) pobranie podatku zagraża ważnym interesom podatnika, a w szczególności jego egzystencji, lub
2) podatnik uprawdopodobni, że pobrany podatek byłby niewspółmiernie wysoki w stosunku do podatku należnego za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy.

§ 2a. Organ podatkowy, na wniosek podatnika, ogranicza pobór zaliczek na podatek, jeżeli podatnik uprawdopodobni, że zaliczki obliczone według zasad określonych w ustawach podatkowych byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do podatku należnego od dochodu przewidywanego na dany rok podatkowy.

§ 3. (uchylony).

§ 4. (uchylony).

§ 5. W przypadku wydania decyzji na podstawie § 2 organ podatkowy określa termin wpłacenia przez podatnika podatku lub zaliczki na podatek, chyba że podatnik jest obowiązany do dokonania rocznego lub innego okresowego rozliczenia tego podatku.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość rzeczową organów podatkowych w sprawach wymienionych w § 2 i 2a.

Dz.U.2013.885
2014.09.13 zm. Dz.U.2014.1146 art. 92

USTAWA

z dnia 27 sierpnia 2009 r.

o finansach publicznych

(tekst jednolity)

DZIAŁ I

Zasady finansów publicznych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

1) zakres i zasady działania oraz organizację jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
2) zakres i zasady działania agencji wykonawczych, instytucji gospodarki budżetowej i państwowych funduszy celowych;
3) zasady funkcjonowania jednostek sektora finansów publicznych w zakresie gospodarki finansowej;
4) zasady i tryb kontroli procesów związanych z gromadzeniem i rozdysponowywaniem środków publicznych oraz gospodarowaniem mieniem;
5) zasady zarządzania państwowym długiem publicznym oraz procedury ostrożnościowe i sanacyjne;
6) zasady i tryb opracowywania oraz uchwalania Wieloletniego Planu Finansowego Państwa;
7) zasady i tryb opracowywania oraz uchwalania wieloletniej prognozy finansowej jednostki samorządu terytorialnego;
8) zasady i tryb sporządzania budżetu państwa w układzie zadaniowym;
9) zakres i szczegółowość oraz zasady i tryb planowania, uchwalania i wykonywania budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
10) szczególne zasady rachunkowości, planowania i sprawozdawczości obowiązujące w sektorze finansów publicznych;
11) zasady gospodarowania środkami publicznymi pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej oraz z innych źródeł zagranicznych;
12) zasady kontroli zarządczej i audytu wewnętrznego oraz koordynacji kontroli zarządczej i audytu wewnętrznego w jednostkach sektora finansów publicznych.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) Ministrze Finansów - rozumie się przez to odpowiednio ministra właściwego do spraw budżetu, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
2) zarządzie jednostki samorządu terytorialnego - rozumie się przez to również wójta, burmistrza lub prezydenta miasta;
3) układzie zadaniowym - rozumie się przez to zestawienie odpowiednio wydatków budżetu

państwa lub kosztów jednostki sektora finansów publicznych sporządzone według funkcji państwa, oznaczających poszczególne obszary działań państwa, oraz:
a) zadań budżetowych grupujących wydatki według celów,
b) podzadań budżetowych grupujących działania umożliwiające realizację celów zadania, w ramach którego podzadania te zostały wyodrębnione
- wraz z opisem celów tych zadań i podzadań, a także z bazowymi i docelowymi miernikami stopnia realizacji celów działalności państwa, oznaczającymi wartościowe, ilościowe lub opisowe określenie bazowego i docelowego poziomu efektów z poniesionych nakładów;

4) odrębnych ustawach - rozumie się przez to ustawy inne niż niniejsza ustawa oraz ustawa budżetowa;
5) środkach europejskich - rozumie się przez to środki, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 1, 2, 4 i 5a-5c;
6) organizacjach pozarządowych - rozumie się przez to organizacje pozarządowe oraz podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.);
7) jednostce w dziale - rozumie się przez to jednostkę sektora finansów publicznych podległą ministrowi kierującemu określonym działem administracji rządowej lub przez niego nadzorowaną lub jednostkę sektora finansów publicznych obsługującą organ podległy ministrowi kierującemu określonym działem administracji rządowej lub przez niego nadzorowany;
8) dysponencie części budżetowej - rozumie się przez to kierowników jednostek oraz organy wymienione w art. 139 ust. 2, właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych, wojewodów oraz kierowników państwowych jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 114 ust. 3 pkt 2, dysponujących częściami budżetu państwa.

Art. 3. Finanse publiczne obejmują procesy związane z gromadzeniem środków publicznych oraz ich rozdysponowywaniem, w szczególności:
1) gromadzenie dochodów i przychodów publicznych;
2) wydatkowanie środków publicznych;
3) finansowanie potrzeb pożyczkowych budżetu państwa;
4) zaciąganie zobowiązań angażujących środki publiczne;
5) zarządzanie środkami publicznymi;
6) zarządzanie długiem publicznym;
7) rozliczenia z budżetem Unii Europejskiej.

Art. 4. 1. Przepisy ustawy stosuje się do:
1) jednostek sektora finansów publicznych;
2) innych podmiotów w zakresie, w jakim wykorzystują środki publiczne lub dysponują tymi środkami.

2. Przepisy dotyczące jednostek samorządu terytorialnego stosuje się odpowiednio do związków gmin i powiatów.

Dz.U.2014.849
Istnieją późniejsze wersje tekstu

USTAWA

z dnia 12 stycznia 1991 r.

o podatkach i opłatach lokalnych

(tekst jednolity)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa normuje:
1) podatek od nieruchomości;
2) podatek od środków transportowych;
3) (uchylony);
4) opłatę targową;
5) opłatę miejscową;
5a) opłatę uzdrowiskową;
6) (uchylony);
7) opłatę od posiadania psów.

Art. 1a. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:
1) budynek - obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach;
2) budowla - obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem;
3) grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych;
4) działalność gospodarcza - działalność, o której mowa w przepisach *Prawa działalności gospodarczej*, z zastrzeżeniem ust. 2;
5) powierzchnia użytkowa budynku lub jego części - powierzchnię mierzoną po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach, z wyjątkiem powierzchni klatek schodowych oraz szybów dźwigowych; za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe;
6) działalność rolnicza - produkcję roślinną i zwierzęcą, w tym również produkcję materiału siewnego, szkółkarskiego, hodowlanego oraz reprodukcyjnego, produkcję warzywniczą, roślin ozdobnych, grzybów uprawnych, sadownictwo, hodowlę i produkcję materiału zarodowego zwierząt, ptactwa i owadów użytkowych, produkcję zwierzęcą typu

przemysłowego fermowego oraz chów i hodowlę ryb;

7) działalność leśna - działalność właścicieli, posiadaczy lub zarządców lasów w zakresie urządzania, ochrony i zagospodarowania lasu, utrzymywania i powiększania zasobów i upraw leśnych, gospodarowania zwierzyną, pozyskiwania - z wyjątkiem skupu - drewna, żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia, zwierzyny oraz płodów runa leśnego, a także sprzedaż tych produktów w stanie nieprzerobionym.

2. Za działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy nie uważa się:

1) działalności rolniczej lub leśnej;
2) wynajmu turystom pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych znajdujących się na obszarach wiejskich przez osoby ze stałym miejscem pobytu w gminie położonej na tym terenie, jeżeli liczba pokoi przeznaczonych do wynajęcia nie przekracza 5.

3. Przez użyte w ustawie określenia:

1) użytki rolne,
2) lasy,
3) nieużytki,
4) użytki ekologiczne,
5) grunty zadrzewione i zakrzewione,
6) grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych,
7) grunty pod wodami powierzchniowymi płynącymi,
8) grunty pod morskimi wodami wewnętrznymi

- rozumie się grunty sklasyfikowane w ten sposób w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 1b. 1. Ulgi i zwolnienia podatkowe w zakresie podatków i opłat lokalnych przyznane kościołom i związkom wyznaniowym regulują odrębne ustawy.

2. Zwolnienia z podatku od nieruchomości przyznane z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie specjalnych stref ekonomicznych regulują przepisy ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw (Dz. U. Nr 188, poz. 1840, z późn. zm.).

3. Zwolnienie z podatku od nieruchomości gruntów i budynków wchodzących w skład nieruchomości przeznaczonych na budowę dróg publicznych, nabytych odpowiednio na własność lub w trwały zarząd:

1) Skarbu Państwa oraz przekazanych Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad,
2) właściwych jednostek samorządu terytorialnego

- regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 687 oraz z 2014 r. poz. 40).

Art. 1c. Organem podatkowym właściwym w sprawach podatków i opłat unormowanych w niniejszej ustawie jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Rozdział 2

Podatek od nieruchomości

Art. 2. 1. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

1) grunty;
2) budynki lub ich części;
3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

2. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają użytki rolne, grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych lub lasy, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej.

3. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają również:

1) pod warunkiem wzajemności - nieruchomości będące własnością państw obcych lub organizacji międzynarodowych albo przekazane im w użytkowanie wieczyste, przeznaczone na siedziby przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i innych misji korzystających z przywilejów i immunitetów na mocy ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych;
2) grunty pod wodami powierzchniowymi płynącymi i kanałami żeglownymi, z wyjątkiem jezior oraz gruntów zajętych na zbiorniki wodne retencyjne lub elektrowni wodnych;
2a) grunty pod morskimi wodami wewnętrznymi;
3) nieruchomości lub ich części zajęte na potrzeby organów jednostek samorządu terytorialnego, w tym urzędów gmin, starostw powiatowych i urzędów marszałkowskich;
4) grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych w rozumieniu przepisów o drogach publicznych oraz zlokalizowane w nich budowle - z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych.

Art. 3. 1. Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:
1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
   a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, *Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa* lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
   b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Obowiązek podatkowy dotyczący przedmiotów opodatkowania wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa lub będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe - ciąży odpowiednio na jednostkach organizacyjnych *Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa* i jednostkach organizacyjnych Lasów Państwowych, faktycznie władających nieruchomościami lub obiektami budowlanymi.

3. Jeżeli przedmiot opodatkowania znajduje się w posiadaniu samoistnym, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości ciąży na posiadaczu samoistnym.

4. Jeżeli nieruchomość lub obiekt budowlany stanowi współwłasność lub znajduje się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, to stanowi odrębny przedmiot opodatkowania, a obowiązek podatkowy od nieruchomości lub obiektu budowlanego ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach lub posiadaczach, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Jeżeli wyodrębniono własność lokali, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości od gruntu oraz części budynku stanowiących współwłasność ciąży na właścicielach lokali w zakresie odpowiadającym częściom ułamkowym wynikającym ze stosunku powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej całego budynku.

Art. 4. 1. Podstawę opodatkowania stanowi:
1) dla gruntów - powierzchnia;
2) dla budynków lub ich części - powierzchnia użytkowa;
3) dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 - wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

2. Powierzchnię pomieszczeń lub ich części oraz część kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 m do 2,20 m zalicza się do powierzchni użytkowej budynku w 50%, a jeżeli

wysokość jest mniejsza niż 1,40 m, powierzchnię tę pomija się.

3. Jeżeli obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości od budowli, o których mowa w ust. 1 pkt 3, powstał w ciągu roku podatkowego - podstawą opodatkowania jest wartość stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji na dzień powstania obowiązku podatkowego.

4. Jeżeli budowla, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest przedmiotem umowy leasingu i odpisów amortyzacyjnych dokonuje korzystający, w przypadku jej przejęcia przez właściciela, do celów określenia podstawy opodatkowania przyjmuje się wartość początkową przed zawarciem pierwszej umowy leasingu, zaktualizowaną i powiększoną o dokonane ulepszenia oraz niepomniejszona o spłatę wartości początkowej.

5. Jeżeli od budowli lub ich części, o których mowa w ust. 1 pkt 3, nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych - podstawę opodatkowania stanowi ich wartość rynkowa, określona przez podatnika na dzień powstania obowiązku podatkowego.

6. Jeżeli budowle lub ich części, o których mowa w ust. 5, zostały ulepszone lub zgodnie z przepisami o podatkach dochodowych nastąpiła aktualizacja wyceny środków trwałych - podstawę opodatkowania stanowi ich wartość rynkowa ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego następującego po roku, w którym dokonano ulepszenia lub aktualizacji wyceny środków trwałych.

7. Jeżeli podatnik nie określił wartości budowli, o których mowa w ust. 1 pkt 3 oraz w ust. 5, lub podał wartość nieodpowiadającą wartości rynkowej, organ podatkowy powoła biegłego, z zastrzeżeniem ust. 8, który ustali tę wartość. W przypadku gdy podatnik nie określił wartości budowli, o których mowa w ust. 1 pkt 3 oraz w ust. 5, lub wartość ustalona przez biegłego jest wyższa co najmniej o 33% od wartości określonej przez podatnika, koszty ustalenia wartości przez biegłego ponosi podatnik.

8. Organ podatkowy powołuje biegłego spośród rzeczoznawców majątkowych, o których mowa w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518, z późn. zm.).

9. Wartość części budowli położonych w danej gminie, w przypadku budowli usytuowanych na obszarze dwóch lub więcej gmin, określa się proporcjonalnie do długości odcinka budowli położonego na terenie danej gminy.

Art. 5. 1. Rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że stawki nie mogą przekroczyć rocznie:

1) od gruntów:
   a) związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków - *0,62 zł* od 1 m^2 powierzchni,
   b) pod jeziorami, zajętych na zbiorniki wodne retencyjne lub elektrowni wodnych - *3,38 zł* od 1 ha powierzchni,
   c) pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego - *0,30 zł* od 1 m^2 powierzchni;
2) od budynków lub ich części:
   a) mieszkalnych - *0,51 zł* od 1 m^2 powierzchni użytkowej,
   b) związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej - *17,31 zł* od 1 m^2 powierzchni użytkowej,
   c) zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym - *8,06 zł* od 1 m^2 powierzchni użytkowej,
   d) związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń - *4,27 zł* od 1 m^2 powierzchni użytkowej,
   e) pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego - *5,78 zł* od 1 m^2

powierzchni użytkowej;

3) od budowli - 2% ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3-7.

2. Przy określaniu wysokości stawek, o których mowa w ust. 1 pkt 1, rada gminy może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności lokalizację, rodzaj prowadzonej działalności, rodzaj zabudowy, przeznaczenie i sposób wykorzystywania gruntu.

3. Przy określaniu wysokości stawek, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rada gminy może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności lokalizację, sposób wykorzystywania, rodzaj zabudowy, stan techniczny oraz wiek budynków.

4. Przy określaniu wysokości stawek, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b-e oraz w ust. 1 pkt 3, rada gminy może różnicować wysokość stawek dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności rodzaj prowadzonej działalności.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku.

2. Jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem.

3. Jeżeli w trakcie roku podatkowego zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, a w szczególności zmiana sposobu wykorzystywania przedmiotu opodatkowania lub jego części, podatek ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło to zdarzenie.

4. Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym ustały okoliczności uzasadniające ten obowiązek.

5. Jeżeli obowiązek podatkowy powstał lub wygasł w ciągu roku, podatek za ten rok ustala się proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których istniał obowiązek.

6. Osoby fizyczne, z zastrzeżeniem ust. 11, są obowiązane złożyć właściwemu organowi podatkowemu informację o nieruchomościach i obiektach budowlanych, sporządzoną na formularzu według ustalonego wzoru, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości lub od dnia zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w ust. 3.

7. Podatek od nieruchomości na rok podatkowy od osób fizycznych, z zastrzeżeniem ust. 11, ustala w drodze decyzji organ podatkowy właściwy ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania. Podatek jest płatny w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminach: do dnia 15 marca, 15 maja, 15 września i 15 listopada roku podatkowego.

8. Jeżeli w ciągu roku podatkowego nastąpiło wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości lub zaistniało zdarzenie, o którym mowa w ust. 3, organ podatkowy dokonuje zmiany decyzji, którą ustalono ten podatek.

9. Osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki niemające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne *Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa*, a także jednostki organizacyjne Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe są obowiązane:

1) składać, w terminie do dnia 31 stycznia, organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania, deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu - w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku;
2) odpowiednio skorygować deklaracje w razie zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tego zdarzenia;
3) wpłacać obliczony w deklaracji podatek od nieruchomości - bez wezwania - na rachunek

właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15. każdego miesiąca, a za styczeń do dnia 31 stycznia.

10. Obowiązek składania informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych oraz deklaracji na podatek od nieruchomości, o którym mowa w ust. 6 i w ust. 9 pkt 1, dotyczy również podatników korzystających ze zwolnień na mocy przepisów niniejszej ustawy.

11. Jeżeli nieruchomość lub obiekt budowlany stanowi współwłasność lub znajduje się w posiadaniu osób fizycznych oraz osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej lub spółek nieposiadających osobowości prawnej, z wyjątkiem osób tworzących wspólnotę mieszkaniową, osoby fizyczne składają deklarację na podatek od nieruchomości oraz opłacają podatek na zasadach obowiązujących osoby prawne.

12. Rada gminy może zarządzać pobór podatku od nieruchomości od osób fizycznych w drodze inkasa oraz wyznaczać inkasentów i określać wysokość wynagrodzenia za inkaso.

13. Rada gminy określa, w drodze uchwały, wzory formularzy, o których mowa w ust. 6 i w ust. 9 pkt 1; w formularzach zawarte będą dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku od nieruchomości.

14. Rada gminy może określić, w drodze uchwały, warunki i tryb składania informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych oraz deklaracji na podatek od nieruchomości za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w szczególności:

1) ich format elektroniczny oraz układ informacji i powiązań między nimi zgodnie z przepisami o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;
2) sposób ich przesyłania za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
3) rodzaje podpisu elektronicznego, którym powinny być opatrzone.

15. Rada gminy w uchwale, o której mowa w ust. 14, uwzględnia w szczególności:

1) zakres danych zawartych we wzorach określonych uchwałą rady gminy w sprawie wzorów informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych i deklaracji na podatek od nieruchomości oraz konieczność ich opatrzenia podpisem elektronicznym;
2) potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w informacjach o nieruchomościach i obiektach budowlanych i deklaracjach na podatek od nieruchomości oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem;
3) limity wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku wynikające z deklaracji na podatek od nieruchomości, a także wymagania dla poszczególnych rodzajów podpisu elektronicznego określone w przepisach o podpisie elektronicznym, w szczególności dotyczące weryfikacji podpisu elektronicznego i znakowania czasem.

16. Poświadczenie przez organ podatkowy złożenia informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych lub deklaracji na podatek od nieruchomości za pomocą środków komunikacji elektronicznej odbywa się zgodnie z przepisami o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 7. 1. Zwalnia się od podatku od nieruchomości:

1) budowle wchodzące w skład infrastruktury kolejowej w rozumieniu przepisów o transporcie kolejowym oraz zajęte pod nie grunty, jeżeli:
   a) zarządca infrastruktury jest obowiązany do jej udostępniania licencjonowanym przewoźnikom kolejowym lub
   b) są przeznaczone wyłącznie do przewozu osób, wykonywanego przez przewoźnika kolejowego, który równocześnie zarządza tą infrastrukturą bez udostępniania jej innym przewoźnikom, lub
   c) tworzą linie kolejowe o szerokości torów większej niż 1435 mm;

1a) grunty, budynki i budowle pozostałe po likwidacji linii kolejowych lub ich odcinków - do czasu przeniesienia ich własności lub prawa użytkowania wieczystego - nie dłużej jednak niż przez 3 lata od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym stała

się ostateczna decyzja lub weszło w życie rozporządzenie, wyrażające zgodę na likwidację linii lub ich odcinków, wydane w trybie przewidzianym w przepisach o transporcie kolejowym - z wyjątkiem zajętych na działalność inną niż działalność, o której mowa w przepisach o transporcie kolejowym;

2) budowle infrastruktury portowej, budowle infrastruktury zapewniającej dostęp do portów i przystani morskich oraz zajęte pod nie grunty;

2a) grunty, które znajdują się w posiadaniu podmiotu zarządzającego portem lub przystanią morską, pozyskane na potrzeby rozwoju portu lub przystani morskiej, zajęte na działalność określoną w statucie tego podmiotu, położone w granicach portów i przystani morskich - od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podmiot ten wszedł w ich posiadanie - nie dłużej niż przez okres 5 lat, z wyjątkiem gruntów zajętych przez podmiot inny niż podmiot zarządzający portem lub przystanią morską;

3) budynki, budowle i zajęte pod nie grunty na obszarze części lotniczych lotnisk użytku publicznego;

4) budynki gospodarcze lub ich części:
   a) służące działalności leśnej lub rybackiej,
   b) położone na gruntach gospodarstw rolnych, służące wyłącznie działalności rolniczej,
   c) zajęte na prowadzenie działów specjalnych produkcji rolnej;

5) nieruchomości lub ich części zajęte na potrzeby prowadzenia przez stowarzyszenia statutowej działalności wśród dzieci i młodzieży w zakresie oświaty, wychowania, nauki i techniki, kultury fizycznej i sportu, z wyjątkiem wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej, oraz grunty zajęte trwale na obozowiska i bazy wypoczynkowe dzieci i młodzieży;

6) grunty i budynki wpisane indywidualnie do rejestru zabytków, pod warunkiem ich utrzymania i konserwacji, zgodnie z przepisami o ochronie zabytków, z wyjątkiem części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej;

7) grunty i budynki we władaniu muzeów rejestrowanych;

8) grunty położone na obszarach objętych ochroną ścisłą, czynną lub krajobrazową, a także budynki i budowle trwale związane z gruntem, służące bezpośrednio osiąganiu celów z zakresu ochrony przyrody - w parkach narodowych oraz w rezerwatach przyrody;

8a) będące własnością Skarbu Państwa: grunty pokryte wodami jezior o ciągłym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych oraz grunty zajęte pod sztuczne zbiorniki wodne;

9) budowle wałów ochronnych, grunty pod wałami ochronnymi i położone w międzywalach, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej przez inne podmioty niż spółki wodne, ich związki oraz związki wałowe;

10) grunty stanowiące nieużytki, użytki ekologiczne, grunty zadrzewione i zakrzewione, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej;

11) grunty stanowiące działki przyzagrodowe członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, którzy spełniają jeden z warunków:
   a) osiągnęli wiek emerytalny,
   b) *są inwalidami zaliczonymi do I albo II grupy,*
   c) są niepełnosprawnymi o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności,
   d) są osobami całkowicie niezdolnymi do pracy w gospodarstwie rolnym albo niezdolnymi do samodzielnej egzystencji;

12) położone na terenie rodzinnego ogrodu działkowego: grunty i budynki nieprzekraczające norm powierzchni ustalonych w przepisach prawa budowlanego dla altan i obiektów gospodarczych oraz budynki stanowiące infrastrukturę ogrodową, w rozumieniu ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 40), z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej;

13) budynki i budowle zajęte przez grupę producentów rolnych wpisaną do rejestru tych grup, wykorzystywane wyłącznie na prowadzenie działalności w zakresie sprzedaży produktów lub grup produktów wytworzonych w gospodarstwach członków grupy lub w zakresie określonym w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach

producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983, z późn. zm.), zgodnie z jej aktem założycielskim;

14) nieruchomości lub ich części zajęte na prowadzenie nieodpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego.

2. Od podatku od nieruchomości zwalnia się również:

1) uczelnie, zwolnienie nie dotyczy przedmiotów opodatkowania zajętych na działalność gospodarczą;
2) publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne objęte systemem oświaty oraz prowadzące je organy, w zakresie nieruchomości zajętych na działalność oświatową;
3) instytuty naukowe i pomocnicze jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk, w odniesieniu do nieruchomości lub ich części, które są niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 96, poz. 619, z 2011 r. Nr 84, poz. 455 oraz z 2013 r. poz. 675); zwolnienie nie dotyczy przedmiotów opodatkowania zajętych na działalność gospodarczą;
4) prowadzących zakłady pracy chronionej spełniające warunek, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.), lub zakłady aktywności zawodowej w zakresie przedmiotów opodatkowania zgłoszonych wojewodzie, jeżeli zgłoszenie zostało potwierdzone decyzją w sprawie przyznania statusu zakładu pracy chronionej lub zakładu aktywności zawodowej albo zaświadczeniem - zajętych na prowadzenie tego zakładu, z wyjątkiem przedmiotów opodatkowania znajdujących się w posiadaniu zależnym podmiotów niebędących prowadzącymi zakłady pracy chronionej spełniające warunek, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych lub zakłady aktywności zawodowej;
5) instytuty badawcze, z wyjątkiem przedmiotów opodatkowania zajętych na działalność gospodarczą;
5a) przedsiębiorców o statusie centrum badawczo-rozwojowego uzyskanym na zasadach określonych w przepisach o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, w odniesieniu do przedmiotów opodatkowania zajętych na cele prowadzonych badań i prac rozwojowych;
6) (uchylony).

3. Rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

4. Z tytułu zwolnień, o których mowa w ust. 1 pkt 8 oraz ust. 2 pkt 5a, jednostkom samorządu terytorialnego przysługuje z budżetu państwa zwrot utraconych dochodów za przedmioty opodatkowania, które podlegają opodatkowaniu i nie są z niego zwolnione na podstawie innych przepisów niniejszej ustawy.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb zwrotu utraconych dochodów, o których mowa w ust. 4, kierując się potrzebą zabezpieczenia budżetów gmin przed utratą dochodów z tytułu zwolnień w opłatach i podatkach.

6. Z tytułu zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 8a, gminom przysługuje zwrot utraconych dochodów ze środków wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

6a. Zwolnienie od podatku od nieruchomości, o którym mowa w ust. 2 pkt 5a, stanowi pomoc de minimis, o której mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006).

6b. (uchylony).

7. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb

zwrotu utraconych dochodów, o których mowa w ust. 6, kierując się potrzebą zabezpieczenia gmin przed zmniejszeniem dochodów z tytułu zwolnienia z podatku od nieruchomości, o którym mowa w ust. 1 pkt 8a.

Dz.U.2013.1381
2014.01.19 zm. Dz.U.2014.40 art. 54

USTAWA

z dnia 15 listopada 1984 r.

o podatku rolnym

(tekst jednolity)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Opodatkowaniu podatkiem rolnym podlegają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub jako grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza.

Art. 2. 1. Za gospodarstwo rolne uważa się obszar gruntów, o których mowa w art. 1, o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy, stanowiących własność lub znajdujących się w posiadaniu osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej, w tym spółki, nieposiadającej osobowości prawnej.

2. Za działalność rolniczą uważa się produkcję roślinną i zwierzęcą, w tym również produkcję materiału siewnego, szkółkarskiego, hodowlanego oraz reprodukcyjnego, produkcję warzywniczą, roślin ozdobnych, grzybów uprawnych, sadownictwa, hodowlę i produkcję materiału zarodowego zwierząt, ptactwa i owadów użytkowych, produkcję zwierzęcą typu przemysłowego fermowego oraz chów i hodowlę ryb.

Art. 3. 1. Podatnikami podatku rolnego są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, będące:

1) właścicielami gruntów, z zastrzeżeniem ust. 2;
2) posiadaczami samoistnymi gruntów;
3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
4) posiadaczami gruntów, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
   a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, z *Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa* lub z innego tytułu prawnego albo
   b) jest bez tytułu prawnego, z wyjątkiem gruntów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa lub będących w zarządzie Lasów Państwowych; w tym przypadku podatnikami są odpowiednio jednostki organizacyjne *Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa* i Lasów Państwowych.

2. Jeżeli grunty znajdują się w posiadaniu samoistnym, obowiązek podatkowy w zakresie podatku rolnego ciąży na posiadaczu samoistnym.

3. Jeżeli grunty gospodarstwa rolnego zostały w całości lub w części wydzierżawione na podstawie umowy zawartej stosownie do przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników lub przepisów dotyczących uzyskiwania rent strukturalnych, podatnikiem podatku rolnego jest dzierżawca.

4. Jeżeli grunty gospodarstwa rolnego zostały wniesione do spółdzielni produkcyjnej jako wkład gruntowy, podatnikiem podatku rolnego jest spółdzielnia produkcyjna.

5. Jeżeli grunty, o których mowa w art. 1, stanowią współwłasność lub znajdują się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, to stanowią odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem rolnym, a obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach (posiadaczach), z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Jeżeli grunty, o których mowa w ust. 5, stanowią gospodarstwo rolne, obowiązek podatkowy ciąży na tej osobie będącej współwłaścicielem (posiadaczem), która to gospodarstwo prowadzi w całości.

Art. 3a. Obowiązek podatkowy, o którym mowa w art. 3, nie dotyczy:

1) Skarbu Państwa;
2) gmin.

Art. 3b. Zadania sejmiku województwa, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 13b ust. 2, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.